

SEZGİN IRMAK

ZEHR-İ BAL'IN İKİNCİ KİTABI

MÜHR-Ü KALP

*Gönle Ya Aşk Ocurur
Mührünü Ya da Nefret*

pörtakal

pörtakal

MÜHR-Ü KALP

Sezgin Irmak

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-605-9696-14-2

9 786059 696142

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocaşaya Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 11

Roman | 9

KAPAK / İÇ TASARIM

CumbaCo / Tamer Turp

1. BASKI

Ekim 2016, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

“AŞKIN MÜHRÜ”

Ayrı ayrı buz dağını andıran Adalar, birbirinden kopuk gibi gözüke de, ay ışığı altında ipe geçirilmiş irili ufaklı birer inci gibi parlıyordu. Oldukça sert geçen kış, Adalar’ın yanı sıra bu paha biçilemez inci gerdanlıkla süslenen İstanbul’u da karla kaplamıştı. İsyanı yeni bastırmış Dolmabahçe’den Heybeliada’ya kadar uzanan sert rüzgâr, bacalardan şöminelerin içine kadar ulaşıyor; közlükte duran külleri etrafa üfleyip akşam yemeği sofrasının ardından serilen beyaz örtüyü siyaha boyuyordu.

Tek marifeti bu sayılmazdı!

Pencere aralarından sızarak konakta elini kolunu sallayan haylaz bir sabi gibi ıslık öttürüyor, ansızın duvarlara çarparak gittikçe yankılanan güçlü bir senfoniye dönüşüyordu. Ne üç koldan yanan şömineden ne de tepeden sarkan ellilik mumluktan bir eser kalmıştı. İbrahim Paşa Konağı’nda Kalaycı Hamza dışında herkes odalarına çekilmiş ve Heybeliada derin bir sessizliğe bürünmüştü.

Piyano üstündeki fitili tükenmiş kör kandil gibi çaresizce yüreğini aydınlatmaya çalışan Hamza, zihninin çalkantılı denizinde oradan oraya savruluyor ve kulağını tırmalayan rüzgârın senfonisinde art arda fırtınalara yakalanıyordu.

Çırpınan kandilin ucunu iki parmağının arasına alarak söndürdü. Ardından hemen onun yanında duran gaz lambasını yakıp fitilini yükseltti. Bu onu biraz daha rahatlatmıştı. Nedendir bilinmez, sönme üzere olan herhangi bir ateşe kayıtsız kalamıyordu. Belki kalaycılık mesleğinin getirdiği olağan bir takıntıydı bu. Kendisi zaten söz konusu takıntının farkında bile değildi.

Şimdiyse bir piyanist edasıyla oturduğu piyano başında tuşlara okşayarak dokunuyor, bildiği bir melodiyi çalarak bu fırtınadan uzaklaşmaya çalışıyordu.

O esnada büyük bir gürültüyle açılıp duvara çarpan pencereyle yerinden sıçradığında, yanlışlıkla piyanonun iç mekanizmasına bağlı olan bir tuşa basarak ana gövdede yer alan tahta çekici harekete geçirmişti. Dahası bu çekiç, aynı hızla piyano içindeki eskimiş bir tele vurarak gecenin tüm sessizliğini bozmuş oldu. Aslında bilmeden Beethoven'ın "Moonlight Sonata" eserindeki hüznü dolu ilk notasına dokunmuştu.

Yerinden doğruldu, aheste aheste yürüyüp açılan pencerenin yanına gitti ve dalgın bir şekilde kapattı. Oldukça keyifsizdi. Onca zaman sonra sevdiğiyle yeniden bir araya gelmesine bir türlü sevinemiyordu. Koca salonda bir oraya bir buraya yürüyor ve hiçbir şekilde içi rahat etmiyordu. Bu huzursuzluk zihnini ele geçiriyor ve nedensiz bir karın ağrısına dönüşerek duygu felci yaşıyordu.

Ne mi olmuştu?

İşte bu soruyu kendisine her sorduğunda heyecanlanıyor, etine kadar dayanmış tırnaklarını yeniden yemeye başlıyordu.

Tam olarak hatırlayamıyordu.

Çünkü bütün zihnini, saatler öncesindeki akşam yemeğinde gördüğü o güzel yüz sarmıştı; Gülpare.

Kendisinin öldüğünü zanneden kızcağızın, gözyaşları içinde, “Sen o olamazsın!” demesine mi; yoksa, “Bana bunu neden yapıyorsun?” diyerek kollarında bayılmasına mı üzülmeliydi?

İbrahim Paşa ve bütün konuklar Gülpare’nin yorgunluktan bayıldığını düşünse de nedenini sadece Dilruba Hanım ve Hamza biliyordu. Öyle ki Gülpare’nin teyzesi Dilruba Hanım ona öyle bir bakış fırlatmıştı ki bir anda vücudu kaskatı kesilmiş, Gülpare’ye çektirdikleri için kendisinden tekrar tekrar utanmıştı. Ama onun da bir suçu yoktu...

Yoksa var mıydı? İşte kafası yine karışıyordu.

Kimyasını müthiş bir hızla değiştiren bu şeyin adı şüphesiz “aşk”tı. Bu elim duygu, gerilen damarlarından ne zaman akıp gidecekti?

Şimdi de zihni buz kesmişti. “Soğuktan olmalı,” diye düşünüp hemen şömine kenarında duran birkaç parça odunu şömineye attı. Piyanonun üstündeki gaz lambasını eline aldı ve söndürerek alt tabakasını birbirinden ayırdı. İçinde bulunan gaz yağından bir miktarını odunların üzerine dökerek şömineyi ateşe verdi. Birkaç dakika içinde odunlar çatırdayarak yanmaya başlamıştı. Hamza iki elini omuzlarına çaprazlama bir şekilde koyup sıvazlayarak ısınmaya çalıştı. Şimdi de şöminenin dumanı genzini yakıyor, dışarı çıkıp nefes almak istiyordu.

“Sahi,” dedi Hamza, “sahi ben ne istediğimi biliyor muyum? Ah Gülpare’m, çık şu odandan artık, çık ki sana her şeyi anlatabileyim... Bana kızgın mısın yoksa? Sana onca yaşattığım şeyden sonra o güzel gözlerin beni tekrar görebilecek mi? Tutabilecek mi ellerin ellerimi? Peki ya o gamzelerin? Beni görünce yine ölümün çaresizliğini anımsatarak çukurlaşacak mı? Üşümekten değil be güzelim, aşktan bedenim titreyecek mi? Sözlerin tükenecek, boğazın kuruyacak mı? Peki yüreğin? Yüreğindeki arılar bal yapmak için yeniden canlanacak mı? Ah canımın canı...”

Hamza gözlerini kısarak baktığı ateşin içinde âdeta kaybolmuşçasına eski günleri bir bir hatırlamaya çalışıyordu. Ve ateş ona Gülpere ile ilk karşılaşmasını yeniden seyrettiriyordu. Şömineden yükselen sıcaklık, onu tıpkı şekil vermeye hazır, kendisini salmış kor bir bakır parçasına çevirmişti. Bedeni iyice gevşediğinde ansızın paniğe kapıldı. Çünkü Gülpere’yi sofrada gördüğünden beri şoktan çıkmadığını anlamıştı. Bir anda bu büyük salonda ne işi olduğunu düşündü. Gülpere’nin yanında olması ve her şeyi anlatması gerekiyordu.

“Ah Hamza! Ah aptal Hamza! Ah âşık Hamza!”

Kısa sürede toparlanarak şömine başından çekildi. Bir an önce Gülpere ile konuşmanın bir yolunu bulmalıydı. Yarın olmazdı. Sabaha kesinlikle bırakamazdı. Ne olacaksa şimdi olmalıydı! Kızacaksa şimdi, bağıracaksa şimdi, sarılacaksa şimdi... Ama gecenin bir vakti, iki hanımın bulunduğu odaya girmesi de pek yakışık kaçmazdı. Belki de Gülpere ile aynı odada kaldığı teyzesi Dilruba Hanım, canhıraş feryatlarıyla konağı ayağa kaldırabilir ve hâlâ şansı varsa kendisini tek parça hâlinde kapının önünde bulabilirdi. Peki sonra? Sonra devletin bekası için yapılan onca plan, katlanılan onca acı bu uğurda kaybolup giderdi.

Her çaresizliğe bulanmış kuruntu gibi, odaya girme fikri de yavaş yavaş bir anlam kazanmaya başlamıştı. Ama hata olduğunu bile bile bunu yapmak sadece ahmaklık olurdu.

Kalaycı ile bir araya gelmek isteyen Gülpere de o sıralarda kapıda bir asker gibi dikilen teyzesini ikna etmekle meşguldü. O da Hamza’yı görmek ve kendisine yaşattıklarından dolayı ona öfkelerini kusmak istiyordu. Ellerini ovuşturarak odada fır dönüyor, her geçen saniyede sabahına asılacak bir mahkûm gibi aşk zindanında umutsuzluğa kapılıyordu.

Ya onu bir daha göremezse?

İşte bu düşünce kızgınlığını kanından çekip almaya yetiyor ve diri diri yüreğine gömdüğü aşkını toprağından söküp çıkarıyordu. Şimdi gönül koyma zamanı değildi. Bilakis ona, sonbaharda sararmış yaprağı dönen gönlünü açmalı ve sert esen rüzgârların yüreğinde hangi yaraları açtığını göstermeliydi. Ah bir bilseydi neler yaşadığını... Onunla birlikte kaç kere öldüğünü bir anlayabilseydi... Ama Kalaycı, Gülpare'nin neler çektiğini tahmin bile edemeyecek kadar kör ve saftı. Gerçi ateşin içinde büyüyen bir kalaycı yürek yakan sevdayı nereden bilecekti?

Yoksa bilir miydi? İşte Gülpare de Hamza gibi zihnindeki suallere ve anlamsız düşüncelere bir türlü engel olamıyordu.

“Yalvarırım teyze, daha fazla dayanamayacağım!”

“Çocukluğu bırak artık! Sen bir kadı kızsın!”

“Ben de insanım teyze! Bu kadar acizlik, bu kadar kusur kadı kızında da olmaz mı? Tabii aşk acizlikse, kusursa!”

“Bak aşk diyor hâlâ! Allah'ım ben ne günah işledim böyle!”

Dilruba Hanım başını iki elinin arasına alıp yakınmaya başladı. Gülpare ise teyzesinin bu sızlanmalarına merhem olacak bir çare bulmanın derdindeydi. Yoksa içinde yaşadığı bu hastalıklı düşüncelerden kurtulmak bir yana, Kalaycı'ya kavuşamayacaktı. Kendilerine tahsis edilen büyük odanın içinde kâh sevinip kâh ağlarken, karmaşık duyguların zihnini ele geçirmesine daha fazla göz yummayacağına karar verdi.

“Kızım yeter artık! Yine düşüp bayılacaksınız, uzan yatağına!”

Gülpare bir an duraksadı ve ıslanan yanaklarını elinin tersiyle silerek gülümsedi.

“Teyze... O yaşıyor, anlıyor musun? Yaşıyor! Neden benimle buna sevinemiyorsun?”

Gülpare yüzüne düşen altın sarısı dalgalı saçlarını kulağının arkasına aldı. Onu başka yerden yakalamalıydı.

“Sana yalvarırım, aşağı inmeme müsaade göster. Aşka olan inancımı, mutedil duygularını ne zaman yitirdin?”

Dilruba Hanım bu suali yeğeninden beklemiyordu. Evet, yıllar önce kocası ölmüş olabilirdi. Ama bu, aşkı bilmediği ya da unutacağı anlamına gelmiyordu. Ne söylediğinin farkına varıp kendisinden özür diler gibi bir tebessümle yanına yaklaşan Gülpare’ye üzülerek baktı. Başını sağa eğip ablasının emanetini şefkatle izledi. Ona kızamıyordu. Yersiz çıkışlarının farkındaydı. Sadece onu biraz rahatlatmalı ve gitmemesi konusunda incitmeden ikna etmeliydi.

“Bak canım, hiç tanımadığımız yaşlı bir bunağın koca konağında-yız. O Kalaycı mıdır, hayalet midir nedir; çoktan odasına gitmiştir. Nereden bulacaksın onu?”

Gülpare, teyzesinin Kalaycı Hamza’nın ismini ağzına aldığı anda ötekileştirmesinden, onu sevmediğini gayet iyi anlamıştı. Kalaycı’yı kabul ettirme ya da kendisine hoş gösterme gibi bir çabası yoktu. Fakat bunu duymak, neden izin vermediğini açıklıyordu.

“Onu sevmiyorsun teyze!”

Dilruba omuzlarını salladı ve yarım ağız konuşmaya çalıştı.

“Hıh... O ne öyle? Ne sevmemesi?”

“Sevmiyorsun işte! Bu yüzden izin vermiyorsun. Bak sevmek zorunda değilsin belki ama aşka saygı göstermek gerekmez mi? O da beni bekliyor, bundan eminim! Yoksa benim mutluluğumu önemsemiyor musun? Onca acının ardından beni böyle bahtiyar görmek seni sevindirmede mi?”

“Ah teyzesinin gülü! Ne yalan söyleyeyim, seni bu şekilde görmek beni daha da üzdü.”

Gülpare bu sözlere pek anlam veremeyerek dikkatle teyzesinin yüzündeki usanmış ifadeyi inceledi.

“Yani öyle değil yavrum, sevinmez olur muyum? Sadece çok ama çok endişeliyim.”

“Neden teyze? Artık başka ne olabilir ki?”

“Allah korusun, beterin beteri vardır,” diyerek gerdanını tuttu Dilruba. “Ya seni bir daha üzerse?”

İşte Gülpare’nin bu soruyla birlikte yeniden nutku tutulmuştu. Onu viran edebilecek başka ne olabilirdi ki?

Çok değil, sabah kahvaltısından sonra tok karnına yeni bir imtihan başlayacaktı.

“Teyze! Sence de fazla mübalağa etmiyor musun? Baksana gözlerime... En son ne zaman böyle ışıldadığımı gördün? Eğer hâlâ ölmediysem, onun yaşadığını hissetmemdendir. Biliyorum, bu saatte aşağı inmeme hiç ama hiç doğru değil...” Gülpare istemeden de olsa teyzesinin önünde diz çöküp kadının titreyen ellerini avcuna aldı. “Sana yalvarıyorum teyze. Annemin hatrına...”

“Kız sus, deme öyle. Tövbe tövbe! Allah’ım sen bizi affet! Eğer annen yaşasaydı...”

Dilruba Hanım ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Alt dudağını ısıarak konuşmasını kesti ve Gülpare’yi omzundan tutup ayağa kaldırdı. Kendisi de ayaklanmıştı. Bir müddet sadece birbirlerinin gözlerine baktılar. Gülpare, “Haydi, evet deyiver artık,” der gibi başını hafifçe sallayarak bir yanıt bekliyordu.

“Geç kalma ama!”

Dilruba Hanım’ın müsaade göstermesine sevinen Gülpare, ona sıkıca sarıldı.

“Teyzelerin bir tanesi! Söz, hemen geleceğim!”

Aslında Dilruba Hanım endişelerinde haklı sayılırdı. Hamza'nın öldüğünü öğrendiği günden beri ağzını bıçak açmayan Gülpere'yi uzun zamandır bu şekilde görmemişti. Ya yeğeni bir daha üzülürse? O zaman buna nasıl bir çare bulurdu? İsyân gecesinde kör bir kurşunla hayatını kaybeden ablası Behiye Hanım'ın emanetine bakamadığı için kendini mesul tutmakla kalmaz, Kadı Rauf Efendi'nin yüzüne de asla bakamazdı. Ama onun mesut olması her şeyden önemliydi. Belki de ablası Behiye Hanım'a kendisini bu şekilde affettirebilirdi.

Gülpere başını kapattı, üstüne çekidüzen vererek dresuar üstünde duran iki kandilden birini aldı ve kapıyı açıp çıktı.

Sağa sola uzanan dar koridorun her iki tarafı da salona çıkıyordu. Koridorun duvarlarını altın varaklı tablolar ve kendi resimleriyle donatan İbrahim Paşa, gecenin karanlığında oldukça ürkütücü gözükmele kalmıyor; sanki gözleriyle onu takip ediyor gibi tüylerini ürperten bir rahatsızlık veriyordu.

Gülpere bir suçlu gibi korkak, her âşık kadar da cesaretli görünüyordu. Tereddüt etmeden sağına dönüp salona doğru parmak uçlarında yürümeye başladı. Tablolara bakmamaya özen gösteriyordu. İşlemeli tırabzanlardan aşağı sarktığına kimseyi göremedi. Üç şömineden sadece biri yanmaktaydı. Yine de Hamza'nın burada olduğundan emin bir şekilde merdivenlerden indi.

Bu kadar sükûnet hayra alamet değildi! Hafifçe öksürerek geldiğini haber vermeye çalışsa da nafileydi! Kandili, piyano üstünde duran sönmüş bir gaz lambasının yanına bıraktı. Şöminenin ateşi, içeriyi aydınlatırken, ihtiraslı bedenini bir gölge olarak duvara resmediyor ve bir yanı aydınlığa tomurcuklanırken diğer yanı karanlığın gölgesinde kayboluyordu. Tıpkı düşünceleri gibi... Birini aydınlatmaya çalışırken bir diğeri karanlığa gömülüyordu. Sıkışıp kaldığı bu muammadan olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken bahçe kapısının aralık olduğunu fark etti. Parmak uçlarında

yükselip boynunu uzattı. İskelede; elleri cebinde, geniş omuzlu bir adam vardı. Evet, bu Hamza'nın ta kendisiydi.

“Eeee, şimdi ne yapacağım?” diye söylendi Gülpare.

Derin bir nefes aldı. Sanki ilk kez yürüyormuş gibi adımlarını dikkatle atıp duvardan destek alarak kapıya vardı. Bahçeye çıktığında, rüzgâr aralık kapıyı birden ardından çarpıp kapattı. Boşuna denmiyordu; “Rüzgâr kuru bir uğultudan ibaret değil,” diye... Bu sayede Hamza, irkildiği sesle arkasını dönüp Gülpare'yi gördü.

İşte o anda yosun kokan denizin feveranları, ıslık öttüren rüzgârın vaveylası duruldu; kara bulutlar geri çekilerek ayın bu aşkı aydınlatmasına müsaade etti. Belki de bu tasavvur sadece onlara hususiydi. İkisi de birbirine buğulu gözlerle bakıp ağır ağır yürümeye başladı. Gülpare daha fazla dayanamayarak hıçkırıklara boğulurken Hamza'ya koşup ansızın boynuna sarıldı.

“Yaşıyorsun! Allahıma şükürler olsun!”

“Gülpare'm...”

“Hamza'm...”

“Affet beni. Özür dilerim.”

Gülpare bir anda Hamza'nın boynundan ayrılarak silkelendi. Akıttığı gözyaşlarını silip feracesine çekidüzen verir gibi ellerini elbisesinde gezdirdi. Öyle ki ona sarıldığı için duyduğu hicap tül peçesinin ardından anlaşılabilirdi. Ama elinde değildi. Hamza'nın yüzüne titreyerek dokundu ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

“İnsan sevdiği için özür diler mi hiç?”

“Özrüm sevdiğimden değil elbet! Lütfen sana her şeyi anlatmama izin ver! Yine senin olmama, sana gelmeme müsaaden var mıdır?”

Gülpare en safderun hâliyle, kendisinden müsaade isteyen Hamza'ya şevkle baktı. Ancak daha önceleri söz verdiği üzere

aşkı kullar arasında Yaradan'a uzanan bir köprü olarak görecekti. Belki de bu aşka ikinci bir şans verilmesinin sebebi de buydu? Bu doğru olabilir miydi? Kim bilir...

Lakin onun körpe yüreğini endişelendiren bir diğer şey de aynı hataları tekrarlamaktı.

“Sahi,” diye geçirdi aklından, “bir imtihanda aynı sual olur mu? Olursa yanıtları farklı mıdır? Belki de farklı suallerin yanıtı aynıdır! Bu olamaz mı? İmkânsız mı?”

Gülpare, Hamza'nın gözlerine pervasızca bakadururken, o kısacık sürede zihninden akıp giden onlarca düşünceye hâkim olmaya çalışıyordu.

“İyi misin gülüm?” diye sordu Hamza.

Gülpare hafifçe tebessüm etti.

“Nasıl iyi olmam! Allah yeniden karşıma çıkardı seni. Sofrada dediğin gibi, daha en başında hata etmişiz.”

Bir anda aklına Çırac Ahmet'in ustasına iletmesini istediği sözler geldi.

“Sahi!” dedi hatırlamaya çalışırken. “‘Ateş yine aynı ateş!’ Ahmet böyle iletmemi söylemişti sanırım. Ne demek istedi?”

Hamza gülümsedi. Bu mesajdan oldukça memnun kalmıştı.

“O bizim aramızda bir sır... Senin aşkına tanık olduğunu ve aşk ateşinin sönmediğini söylemek istemiş.”

Gülpare utançla gözlerini kaçırdı. Hamza'nın yaşadığını hissederken, ona bir daha şiir okuyacağına inanmak şöyle dursun, bunu hayal bile edemezdi. Şimdi aşta olmazsa olmaz gördüğü ve mukaddes saydığı şiirini tül den peçesini açarak okudu.

*“Rengi var hayatın,
Görebildiğin kadar.
Rüzgârın var esersen,
Esebildiğin kadar.*

*Menekşeler açıyor,
Sen inan diye.
Yarınlar yağıyor,
Yağmur diye!*

*Haydi gel, ne olursan ol yine gel...
Haydi gel, ne bulursan bul yine gel...”*

Hamza, Gülpare'nin bu sözlerine büyük bir anlam yüklemişti. Gözlerine bakıp şiir okumayalı sanki yıllar olmuştu.

“Kaderin cilvesi,” diye mırıldandı. Sonra tutunduğu bu sözle, Gülpare'nin şiirine karşılık verdi.

*“Cilvesi var kaderin,
Gülebildiğin kadar.
Daveti var duyarsan,
Duyabildiğin kadar.*

*Topraklar kuruyor,
Sen inan diye.
Yarınlar yağıyor,
Yağmur diye.*

*Haydi gel, ne olursan ol yine gel...
Haydi gel, ne bulursan bul yine gel...”*

Gülpare öyle bir hasretin ateşiyle tutuşmuştu ki bu yangın yerine dönen yüreğini söndürmek kolay olmayacaktı. Şimdi karşısındaki

adama bakmaya doyamıyordu. Ona tekrar sıkıca sarıldı. Ardından Kalaycı'nın yorgun bedeninden gizli bir günah gibi çözüldü.

“Yalvarırım beni bir daha hayal kırıklığına uğratma! Tekrar sensizlikle baş başa bırakma!”

Hamza kendisine yalvaran bu güzelliğin gerçek olup olmadığından emin olmak için elinin tersiyle Gülpere'nin yüzünü okşadı. Gülpere ise ilgiye hasret bir kedi gibi yüzünü bu ele yaklaştırmıştı.

“Sana söz veriyorum Güllerin Annesi. Gitmemize az kaldı. Sadece biraz sabırlı olmamız gerek!”

“Hemen gitsek ya! Teyzemi de babamı da alıp gitsek buralardan...”

Hamza henüz bir cevap verememişti ki kendilerine yaklaşan hastalıklı bir ses duyuldu. O anda gecenin karanlığında yırtıcı bir kuşun dile geldiği zannedilebilirdi.

“Tabii ya! Kim ne yapsın bu garibi! Siz gidin zaten, ben buralarda da yaşayıp giderim.”

Gülpere tedirginlikle bedenini Hamza'dan uzaklaştırdı. Ancak bu sesin sahibinin Rıfki olduğunu anlayınca sevinçle ona döndü. Sesi soğuktan çatallaşmış ve tanınmaz bir hâl almıştı.

“Rıfki Ağabey, sensin! Az daha korkudan ölecektim.”

“Tabii ya! Rıfki kim ki zaten? Rıfki ölsün! Odunum bitti odunum! Yaş odunlar yanmaz oldu. Oh! Siz içeride sıcaktan piştiniz de dışarı çıktınız demek! O kadar sıcak mı yahu içerisi? Vallahi size imreniyorum.”

“Kaldığın yer çok mu soğuk?” diye acıyarak Rıfki'ya baktı Gülpere.

Rıfki etrafına bakındıktan sonra oracıkta uydurduğu bir hikâyeyi anlatmaya başladı.

“O da laf mı bacım! Bu soğukta yolunu kaybetmiş bir kuş konu pencereme. Bir süre bakıştık, açtım pencereyi; ‘Gel ulan,’ dedim, ‘iki laflarız..’ Bir de ne göreyim, kulübemin içinden esen rüzgârla hayvancağız donup içeri düşmesin mi? Büktü boynunu; ‘Rıfkı Ağabey,’ dedi.” Rıfkı burada biraz duraksadı, dudağını büküp ağlar gibi burnunu çektikten sonra, “Son sözleri, ‘Kaç kurtar kendini,’ oldu,” diye üzüntüyle başını salladı.

Gülpare attığı kahkahayı iki eliyle bastırıp ona sırtını dönmüştü. Gülmekten yanakları sızlıyor ve gözleri yaşıyordu.

“Ulan Rıfkı!” diye gülümsedi Hamza. “Tamam tamam, gel benim odada yatarsın.”

“Vallahi mi?”

Hamza başını konağa doğru kaldırıp etrafı süzdü.

“Sabah ezanıyla çıkman şartıyla ama! Yine İbrahim Paşa seni konakta görürse başımıza iş açarsın!”

“Sevemedik birbirimizi gitti şu adamla. Ben de onun muşmula suratına meraklıyım sanki! Hem Kor Cevat ile görüştüğüm sonra doğru saraya fırladı. Üstelik Kır Saçlımı da yanında götürdü. Gölgesinden korkuyor adam.” Rıfkı belini tutup gerildi. “Vallahi her tarafım ağrıyor kardeşim. Tüm gün ayaklarımı tavana diker, uyurum artık.”

Hamza, Gülpare’yi bulmanın sevinciyle etrafında olup bitenleri görememiş ve özellikle ensesinden ayrılmadığı İbrahim Paşa’nın gittiğini fark etmemişti.

“Dur bakalım, dur! Gittiler mi dedin? Ne zaman gittiler? Benim neden haberim yok?”

Rıfkı işaret parmağını ısırarak minik kara gözlerini kocaman açtı.

“Nasıl? Haber vermediler mi benim kardeşime?”

Soğuktan morarmış ellerini birbirine sürterek vücudunu geri çekti. Bu alaycı şaşkınlığın altında Hamza'nın konuya neden önem gösterdiği yatıyordu. Sonra donmak üzere olan bedenini sarmalayıp yüzünü buruşturdu.

“Yürü Hamza, içeri girelim! Yoksa donacağım, onu kendileri geldiğinde sorarsın.”

“En iyisi kimseye gözükmeden benim odaya geçelim.”

“Şey...” diye kıvrandı Gülpare. “Teyzem beni bekliyor. Ona söz verdim, gelmem pek doğru olmaz.”

Üçü birlikte salona yönelmişken Rıfki bir anda kahkahayı patlattı.

“Teyze mi? Yahu, söyle o teyzene...”

Rıfki daha lafını bitirmemişti ki hepsi kapıda Dilruba Hanım'ın sert bakışlarıyla donup kalakaldı. Denizin dalgası, rüzgâr ve bulutlar bile eski hâllerine geri döndü demek bu masalsi gecede mübalağa olmazdı hani!

“Ne söylesin teyzesine?” diye imalı imalı mırıldandı Dilruba Hanım, ellerini beline koyarak.

Rıfki'nin yüzü ekşi bir şey tatmış gibi şekilden şekle girmişti. Şişkin dudaklarını bir iki kere aralayıp zırvalamaya uğraşsa da söyleyecek bir şey bulamamıştı.

“Aaa! Dilruba Hanımcığım!”

“Eee şey!” diye kıvrandı Hamza, Rıfki'nin saçmalamasına müsaade etmeden. “Yani, tam da diyorduk ki teyzene söyle de o d gelsin.”

Rıfki bu beyaz yalanın ucundan sımsıkı tutarak kendisini öne attı.

“Ha işte, ben de tam onu söyleyecektim Dilruba Hanımcığım!”

“Tamam tamam, haydi gidelim de anlatıverin bakalım neler olduğunu,” diye kestirip attı Dilruba Hanım. Ansızın onlar hakkında kapıldığı varsayımları, ağzını beyaz çarşafıyla örttüğü gibi bir tebessümle gizlemeye çalıştı.

Bu müsamaha diğerlerinin de yüzüne birer gülümseme olarak hızla sirayet etti. Özellikle Gülpere oldukça rahatlamış gözüküyordu. Çünkü teyzesinin Hamza’ya olan tutumundan sonra bir daha aralarındaki buzların erimeyeceğini düşünmüş ve sevdikleri arasında oluşabilecek herhangi bir husumetten dolayı saadetine gölge düşeceğini derin bir kaygı duymuştu.

Hep birlikte Hamza’nın odasına doğru gizlice ilerlerken Gülpere utana sıkıla Dilruba’ya yaklaşıp koluna girdi. Ona şirinlik yapmanın tam sırasıydı. Yaklaşıp kulağına fısıldadı.

“Teyzelerin gülü!”

“Teyzesinin gülü!”

İkisi de birbirlerine bakıp gülümsedi. Sonra Dilruba Hanım yüzünü eski ifadesine döndürdü. Nelerin döndüğünü kendi kulaklarıyla duymak istiyordu. Özellikle Galata’daki konaklarında yaşadıkları saldırıyı aklına getirdikçe aynı şeyleri tekrar yaşamaktan korkuyordu. Lakin her ne olursa olsun tuhaf bir şekilde bu iki yiğide de kendilerini koruyacakları konusunda güveniyor ama kimseye de ihtiyaç duymadan her konuya vakıf olmak ve gerekli hususlarda tedbirler almak istiyordu. Bir yandan da yürürken bile birbirlerine bakmayı ihmal etmeyen Gülpere ile Hamza’yı sık sık yakalayıp yeğenin kolunu sıkıyordu. Ancak Dilruba da biliyordu ki bu gece onlara özel bir armağandı.

Uzun bir ayrılıktan sonra her şeyin kaldığı yerden devam etmesi ne kadar da garipti. Gözden uzak olan, gönülden de ırak olmuyor muydu?

Nasıl müdafaa edilirdi aşkın sıcaklığı? Neydi dumanı üstünde böyle taze tutan? İhtiraslarını filizlendiren neydi? Bir tutam bal mı, yoksa zehri mi?

Yakında öğreneceklerdi. Zaman kiminin inancını, kiminin de bir daha başkasına açılmayacak yüreğini bir bir mühürlüyordu!

Gülpare bu gece hocası Halim Efendi'nin aşkla ilgili birkaç sözünü daha hatırlıyor ve konağın soğuk koridorlarında ilerlerken kimsenin duyamayacağı şekilde sessizce fısıldıyordu.

“Her aşk kendi mührünü taşır!”

SARAYDAN DAVET!

İki yorganlı soğuk yatağında uyumaya çalışan Çırak Ahmet'in aklında çok sevdiği Gülpare ve ustası Hamza yer etmişti.

“Acaba kavuştular mı? Ustam onu görünce ne yapmıştır kim bilir... Tutmuştur Gülpare ablamın ellerinden; ‘Özledim seni,’ demiştir. Demiştir değil mi Allah’ım?”

Yatağının içinde belli belirsiz bir gülümsemeyle arkasını döndü. Odanın içinde yüksek sesle Kur’an okuyan Müderris Halim Efendi ile onu dikkatle dinleyerek önündeki Kur’an’dan takip eden Kadı Rauf Efendi’ye bakındı.

“Hocam!”

Halim Efendi oralı olmayarak okumasını sürdürdü. Kadı Rauf Efendi göz ucuyla çocuğu süzdüğünde gözlerindeki sevinci görebiliyordu.

“Hocam sence birbirlerini görünce şaşırılmışlar mıdır?”

Kadı Rauf Efendi öksürerek ona susmasını ima etti. Sonra bu düşüncesini sesli söylemesi ayıpmış gibi başını sağa sola salladı.

“Bence ustam geçmiştir karşısına, kendini affettirmiştir.”